

142 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Woutersnôôd

Omdat 't deuze maand al weer 37 jaer geleeje is, dat de woutersnôôd gewist is, wì 'k daerover nog iets uit m'n herinnering vertelle. 'k Was nog gêênêêns zes jaer en weunde de Zêêpziederijstoep. 't Zel ongeveer 's oches kwart over achte gewist zijn, toe me vaoder naer 't zolder kwam, om me wakker te maoke.

"Klêê je mor 's gaauw aan en kom dan mor 's kijke! Wà-je nou ziet, zel-ie, hoop ik nooit meer mee hoeve te maoke." We liepe naera 't klaaine raompie op zolder, dat uitkeek over d'n boogerd ende waaokande, en....daer zag 'k iets wà nog steeds tot op d'n dag van vandaeg, ì m'n geheuge gegrift staot. Over de waailande was aamel waoter en op 150 meter kwamme de golve aal mor dichterbij. Toe 'k naer beneejene ging, wazze de kaste en stoele al naer bovene en de kachels stinge bovenop de taofels.

M'n vaoder vertelde dat d'n dijk deurgebroke was en dà-me uit ons huis mosse, want 't waoter kwam aal dichterbij. Buite sting d'r een vrêeselijke wind en we hoorde aalemael klokkegeloï. De bure wazze ok al vetrokke en wij gonge naer de familie de Baot bovenaan de stoep. Onze knijnehokke stinge op tonne onderaan d'n dijk, maor de bevers van buurvrouw van der Hel wazze uit 'r onderkomme ontsnapt. Laeter, toen 't waoter ging zakke en haalverwege de stoep sting, ginge m'n broer en ik 's kijke.

Mit onze kaplaerze aan speulde we wat mit 't ijs dat aan de kante lag. D'r lagge zômor stripboeksies, die hà 'k nog nooit vâ-me leve gezien. Mor, o wee toe me thuis kwamme en vertelde wà-me gedaen hadde! We wiere ter plekke uitgeklêêd en in een taail mit lysol gedouwd. Waerom dat was, dat kregge we laeter uitgebraaid te hore. Over dôôje bêêste en dôôje mense in 't waoter en dà-me wel ziek hadde kenne worde. Dat is dus niet gebeurd, dankzij die lysol. (As 'k t'r aan denk, dan ruik 'k 't nóg)

Laeter, toe we naer ons huis trug mogge, hè m'n vaoder een stêên gemaakt en daer hêt-ie hêêl plechtig, (we wazze d'r aalemael bij) in geschreve: "Watersnood 1 februari 1953". De stêên lag op 't afvoerputjie vande geutstêên en iederêên liep t'r langs, dus vergete dee niemand die daege van 1953. Die huize zijn d'r nie meer, maor hêêl dikkels denk 'k bij m'n aage: "Goh, waer is die stêên toch gebleve.

(Onze hartelijke dank voor deze inzending uit Alblasserdam)